

„Bože, ty si to ani nepamatuješ, co? Bude to skoro půl roku, Jamesi! V Seattlu bylo léto. Byls tam na nějakém stavebním veletrhu.“

A za Rebeccou.

„Ve tvé modelové chatičce. Vzpomínáš?“

Vzpomínal. Až moc živě, bez ohledu na to, že tehdy pil daleko víc, než bylo na veletrzích jeho zvykem. Vzpomínal si, jak k němu přišla. Jak mu vyprávěla, že ho Rebecca podvádí, ukazovala mu fotky, kde Rebecca seděla na večeri s nějakým mužem. Když ho Megan objala kolem krku, políbila ho a vklouzla mu do úst jazykem, měl ji odstrčit, ale neudělal to.

„Nechápeš? Miluju tě! Panebože, jak můžeš být tak zabeďněný! A ty mi zahýbáš? *S ní?* Proč? Ježíš, Jamesi, proč?“

Chtěl jí říct, že k tomu prostě došlo, že neměl v úmyslu něco si začínat s jinou, než se rozejde s ní, ale znělo to jako hloupé kliše, takže znovu radši držel jazyk za zuby.

„Myslela jsem, že když ses kvůli mně rozešel s Rebeccou, tak důvodem bylo něco výjimečného, jedinečného mezi náma! Něco, cos nikdy s nikým nezažil!“ Zarazila se, oči se jí leskly, její zoufalství bylo hmatatelné. „Sekla jsem se. Jako kráva. Další káča, kterou ojedeš a opustíš.“

„Ne, panebože, to ne.“ Jenže měla v zásadě pravdu. „Nechtěl jsem... Poslyš, Megan, mrzí mě to,“ omlouval se a myslel to vážně. Připadal si opravdu hnusně. Nikdy jí nechtěl ublížit, ale samozřejmě se to stalo. „Měl jsem ti to říct.“

„Hlavně jsi mi neměl zahýbat!“ obořila se na něj a její bolest se znovu přetavila v ohnivý vášnivý hněv.

„Máš pravdu. Měl jsem to skončit dřív, než...“

„Ne! Nechápeš?“ vykřikla. „Měls mi být prostě věrný! Je to tak těžké, sakra?“

Ano, je. Jenže to jí říct nemohl. Nemohl říct vůbec nic. Už se snažil omlouvat, ale ona jako by to vůbec neslyšela.

„Jsi ten nejhorší mizera pod sluncem,“ zaútočila a postavila se přímo před něj, zhluboka oddechovala, celá brunátná. Když pohled zabíjel, byl by mrtvý. „Víš to, že jo?“

Pořád mlčel.

„Zlatý chlapec z bohaté rodiny, žil sis jako v bavlnce, vždycky jsi věděl, že zdědíš majlant, tak si prostě myslíš, že můžeš dělat, co se ti zamane! Treba zraňovat každého, kdo ti zkrří cestu.“

„To není pravda!“ bránil se. Ano, vyrůstal s vědomím, že bude dědit, ale půjčil si na záruku svého dědictví a pak dennodenně pracoval, vydělával vlastní peníze, nechtěl se stát typickým dítětem, které čeká na svěřenský fond, což byl rýpanec, který na svou adresu vyslechl mockrát. Nikdy ale neměl v úmyslu nikoho ranit, ačkoli se to samozřejmě stávalo. Bohužel příliš často.

„Kolik dostaneš? Pět milionů? Deset?“ ptala se a mhouřila modré oči. „Dvacet?“

„To s tím nemá nic společného.“

„Myslíš ,s náma, že? Nemá to ,s náma' nic společného?“

„Ne, nemá.“

„A v tom se právě mýlíš! Má to s náma společného naprosto všechno, a taky s každou pitomou husou, kterou sis kdy přitáhl do postele! Myslíš si o sobě, že jsi tak neskutečně okouzující a krásný, že si ženské nemůžou pomoci, aby se do tebe nezabouchly?“ Vztekla si ho měřila a odpověděla si sama: „Jde jim jen o *prachy*, Jamesi.“ Už byla tak blízko, že cítil teplo, které z ní sálalo, a viděl tmavší modré tečky v jejích očích. „Jde výhradně o peníze. Každá mizerná ženská, se kterou jsi za celý svůj mizerný život chodil, věděla, že máš *prachy*. Včetně Jennifer, Rebeccy i té děvky Sophie.“

Najednou se napružil a nejradši by s ní pořádně zatřásl. „Včetně tebe?“

Neodpovídala.

„Včetně tebe?“ opakoval.

Zvedla bradu a zašeptala: „Včetně mě, jestli chceš slyšet pravdu.“ „Chci.“

„Takhle to všechno začalo. Můj zájem o tebe. Jenže potom? Potom jsem byla tak hrozně pitomá, že jsem se do tebe fakticky zabouchla.“